

EDITURA PARALELA 45

Editor: Călin Vlasie
Redactare: Ioan Es. Pop
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Corectură: Anamaria Cozma
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Ionuț Broșțianu

EPP

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LOBE, MIRA

Insu-Pu, insula copiilor pierduți / Mira Lobe ; trad. din lb. germană de

Monica Grigore. - Pitești : Paralela 45, 2017

ISBN 978-973-47-2534-2

I. Grigore, Monica (trad.)

821.112.2

Insu-Pu. Die Insel der verlorenen Kinder

Mira Lobe

© Copyright 2006 by Verlag Jungbrunnen Wien

Copyright © Editura Paralela 45, 2017

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro | www.cartearomaneasca.ro

Mira Lobe

Insu-Pu
Insula copiilor pierduți

Ediție revizuită de Claudia Lobe

Traducere din limba germană de
Monica Grigore

Editura Paralela 45

Mira Lobe s-a născut în anul 1913, în orașul Görlitz, din provincia Silezia. Încă din copilărie, de pe băncile școlii, a dat dovadă de un real talent scriitoricesc. Și-a dorit să studieze jurnalismul, dar acest lucru era imposibil pentru o evreică în Germania nazistă a acelei vremi. Prin urmare, a absolvit un curs de specializare în mașini de tricotat, la Școala de Modă din Berlin. În anul 1936 a fugit în Palestina, unde s-a căsătorit cu actorul Friedrich Lobe și au avut împreună doi copii. Din 1950 a trăit la Viena, unde a și murit, în anul 1995.

Mira Lobe a scris aproape o sută de cărți pentru copii și tineret, multe dintre ele fiind distinse cu premii.

Printre cele mai cunoscute opere ale sale, merită amintite *Das kleine Ich bin ich*, 1972 (*Micuțul Eu-Sunt-Eu*, Ed. Paralela 45), *Valerie und die Gute-Nacht-Schaukel*, 1981 (*Valerie și leagănul de noapte bună*), *Die Geggis*, 1985, și *Die Omama im Apfelbaum*, 1965 (*Bunica din măr*).

Cuprins

<i>Cuvânt-înainte</i>	7
Se scrie o scrisoare	10
Scrisoarea ajunge.....	18
Călătoria	23
Catastrofa	33
Un început prost duce la un final bun	41
Sosirea și primele evenimente	49
Explorarea insulei	61
Sepp și Claudia	69
Surpriza din rucsac.....	77
Copiii se prezintă.....	87
Diana și maimuțele	97
Diana și maimuțele (continuare)	114
Domnul doctor Stefan	126
Se face ordine.....	138
Un incident la Iz-Pe-Ba.....	157
Wolfgang și șarpele	167
Revoluția.....	180
„Nepotu-meu ăsta mă calcă pe nervi...”	197
Michael aude voci.....	213
Michael ajunge la internat și pleacă de acolo.....	223

Un locotenent povestește o întâmplare – iar Michael e cât pe ce să cadă din pom.....	231
Cei doi pornesc în zbor de căutare	241
Din cer cade un pantof.....	250
„Exact, domnule președinte!”	265
Vrea și Bobo.....	276
<i>Pentru cei interesați... o scurtă precizare .....</i>	<i>285</i>

Cuvânt-înainte

Un cuvânt-înainte este întotdeauna plictisitor. Când eram și eu de vârsta voastră, treceam repede peste aceste pagini. Mai apoi le citeam doar ca să îmi dau seama câtă dreptate aveam în copilărie, când n-o făceam: sunt plictisitoare! Pe de altă parte, n-o să fiu supărată pe nimeni fiindcă frunzărește acest cuvânt-înainte, deși e unul atât de scurt – pur și simplu un cuvânt-înainte –, încât aproape că nu se face să nu-l citești.

Când a fost gata cartea *Insu-Pu* și am mai trecut de două ori prin ea (o dată pentru conținut și o dată pentru virgule, la care nu mă prea pricep), am dat-o unor prieteni să o citească. Poate vă imaginați că prietenii mei sunt doamne mai în vârstă și domni cu mustață. Greșeală! Prietenii mei sunt Hans și Walter, care locuiesc în casa de alături. Mai sunt Liesel și Ellen, micuța Ellen, care, acum un an, mi-a găsit portmoneul pe stradă și mi l-a adus. În semn de mulțumire, m-am gândit să o duc la cofetărie, dar mi-a spus că preferă să-i dăruiesc un bulb de zambilă.

Walter și Liesel, Hans și Ellen au venit la mine și, în timp ce beau suc de zmeură și mâncau napolitane cu fructe, au citit toată cartea. În tot acest timp, inima îmi bătea cum vă bate vouă la școală când profesorul vă înapoiază caietul de teme.

Liesel a fost prima care și-a spus părerea:

— Da, e foarte drăguță! Pe alocuri, e chiar palpitantă!

Hans s-a dovedit ceva mai implicat:

Se scrie o scrisoare

— Am avut din nou noroc, spuneau mamele când sirenele anunțau retragerea avioanelor și faptul că, și de data asta, pericolul a trecut.

Pe urmă își înșfăcau copiii, îi duceau în casă și îi băgau în pat.

— ...Și acum culcați-vă repede, că deja se face dimineață!

Ușor de spus să se culce repede! Jumătate de noapte copiii și-o petreceau în pivniță. În poala mamei, pe băncile dure, chiar și pe pământ. Peste pijama purtau pulovăr și haină groasă, iar în picioare – botoși de lână. Însă cu timpul acolo jos se făcea foarte frig, iar spre dimineață, când reveneau din pivniță, copiii erau adeseori țepeni. Își strângeau mâinile în jurul ceștii fierbinți de ceai și erau atenți să nu verse băutura îmbietor de caldă. Apoi se așezau fericiți în pat, acoperiți regulamentar, cu câte o buiotă de-o parte și de alta, ca să doarmă încă trei ceasuri, până la începerea orelor de școală. În vis se zvârcoleau de colo-colo, amestecând de-a valma pătura și pernele, și plăsmuiau fantasmă cu război și atacuri cu bombe. Din când în când țipau, așa că mama trebuia să-i trezească și să-i liniștească. Și nici nu recădeau bine în somn, că și suna ceasul deșteptător: era ora șapte, trebuia să se scoale, ca să ajungă la școală la timp.

Nu era de mirare că arătau palizi și erau iritați. Nu le mai plăcea să se zbenguie ca odinioară, ci se strecurau peste tot în

liniște, de parcă ar fi fost bolnavi. Bineînțeles că adulții erau îngrijorați. Mii de copii fuseseră trimiși la țară, în case țărănești și la ferme mari. Pe lângă liniștea din timpul nopții, acolo aveau parte de lapte, de ouă câte își doreau, de miere și de unt. Dacă poșteau, puteau să se întindă în fân, iar vițeluşii le lingeau mâinile. Însă nu toți copiii puteau merge la țară, majoritatea fiind nevoiți să rămână în oraș.

Într-o noapte, doamna Morin și cei doi băieți ai ei, Stefan și Thomas, stăteau deja ghemuiți în adăpost de patru ore. Îi dureau toate oasele din cauza scaunelor dure. Doamna Morin i se adresă doamnei Bantock, care stătea în fața ei:

— Doamnă Bantock, noi, cei mari, știm că totul se va termina la un moment dat. Dar pentru copii lucrul ăsta e mult mai greu de înțeles. Te îngrozești când vezi în ce hal au ajuns! Băiatul meu cel mare a slăbit două kilograme. Mi se rupe inima, zău!

— Nu trebuie, spuse Thomas cu hotărâre. Dacă vine tati în permisie și vede că ai inima ruptă, o să se supere îngrozitor și toată vacanța o să se ducă de râpă. Fiindcă tati e doctor! adăugă el pe un ton lămuritor, privind-o pe doamna Bantock. De fiecare dată observă tot, imediat!

— Vorbești prostii, îi zise Stefan. Inima ruptă nu e o boală, e doar o expresie.

— Dar tati tot ar observa-o imediat, insistă supărat Thomas. Îi plăcea de fratele lui mai mare și de cele mai multe ori era chiar mândru de el. Dar uneori Stefan era foarte rău, așa cum doar frații mai mari pot fi cu cei mai mici. Atunci făcea pe adultul oribil, iar el, Thomas, care nu era decât cu patru ani mai mic, avea impresia că e un copilaș prostuț. Mai ales de când Stefan învăța latina, adică de doi ani, lucrurile deveniseră mult

Călătoria

Abia în februarie au fost gata de plecare. A fost mare vânzoleală pentru a se găsi locuri în Terrania pentru toți copiii urbeni care voiau să plece. De exemplu, doamna Morin a insistat ca băieții ei să nu fie despărțiți. Fratele mai mare trebuia să aibă grijă de cel mic. Altfel, susținea ea, avea să viseze în fiecare noapte că Thomas cade dintr-un turn.

Și mai erau mame în Urbia care susțineau că fără cel puțin douăzeci de perechi de ciorapi din lână și câteva kilograme de dropsuri pentru tuse nu-și lasă copiii să plece. Dar nu numai adulții creau greutate. Erau o mulțime de copii nerezonabili: unul voia să-și ia cu el papagalul, altul nu voia să plece fără trenulețul electric, cu tot cu semafoare și gara miniaturală. Un al treilea voia să-și ia peștișorul auriu, iar un al patrulea, căruciorul pentru păpuși.

Bineînțeles că nu era cu puțință: rucsacul nu trebuia să depășească o anumită greutate.

În cele din urmă, s-a găsit și personalul potrivit: surori medicale, medici, profesoare, educatoare – toată lumea de care era nevoie pentru a însoți două mii de băieți și fete într-o călătorie periculoasă.

Și chiar era periculoasă! Părinții știau foarte bine asta, iar copiii mai mari își cam dădeau și ei seama. De exemplu, Stefan

a început să înțeleagă asta în seara de dinaintea plecării, când îi spunea mamei „Noapte bună”.

— Mami, a întrebat el, ți-e frică?

Doamna Morin a vrut să răspundă „Nu – de ce?”, dar pe urmă și-a dat seama că Stefan e prea mare ca să-i mai ascundă ceva.

— Da, a zis ea. Puțin...

— Atunci poate ar fi mai bine să nu plecăm, ori să plece numai Thomas, iar eu să rămân cu tine?

— Nici nu încape discuție! a spus indignată doamna Morin. Cum de te-ai putut gândi la așa ceva? Dormi, Stefan, a zis ea aplecându-se și mai mult deasupra patului, și nu te mai gândi la asta. Mamele sunt caraghioase – întotdeauna își fac griji. Și pentru o pereche de pantaloni rupți, și pentru o călătorie în Terrania.

L-a sărutat pe frunte, apoi a pășit peste cele două rucsacuri și a ieșit din cameră.

— Nu sunt caraghioase, sunt fantastice! a zis Stefan.

Dar nu a primit niciun răspuns, fiindcă Thomas dormea de mult sub plapuma de puf.

Se stabilise ca părinții să-și ducă copiii la gară. De acolo urmau să meargă cu trenul până în orașul Port Pax, de unde vaporul avea să plece după-amiază, la patru și jumătate. Încă nu se luminase la șapte fix, când doamna Morin și cei doi băieți ai ei ajunseră pe peron. Fură opriți imediat de un bărbat care avea pe braț o banderolă inscripționată *TRANSPORT DE COPII*.

— Cum se numesc pasagerii? o întreabă el pe doamna Morin.

— Ce suntem? întreabă în șoaptă Thomas.